

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล

Factors Effecting the Public Participation in Tourism Management:

Satun UNESCO Global Geopark

รับบทความ 04/07/2022

แก้ไขบทความ 14/09/2022

ยอมรับบทความ 19/09/2022

ณัฐวุฒิ ทรัพย์¹

และปรารถนา หลีกภัย²

Nattawuth Ruppayoon

and Pradtana Leekpai

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมและศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนที่อาศัยในพื้นที่เขตอุทยานธรณีสตูล จำนวน 400 คน โดยใช้การสุ่มแบบชั้นภูมิตามอัตราส่วนแต่ละตำบล ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ t-test และ F-test ผลการวิจัย พบว่า ประชาชนมีระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.91$) และผลการทดสอบการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน บทบาทในชุมชน และระดับความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูล ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ในขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุดและอาชีพ ไม่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วม การจัดการการท่องเที่ยว อุทยานธรณีสตูล

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

Master of Public Administration Student, Faculty of Management Science, Prince of Songkla University, Hatyai Campus.

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง

Assistant Professor Dr., Faculty of Commerce and Management, Prince of Songkla University, Trang Campus.

Abstract

The objectives of this research were to study the level of public participation in tourism management of Satun UNESCO Global Geopark and study the personal factors effecting the public participation in tourism management of Satun UNESCO Global Geopark. The sample of this research was 400 local people living in the Satun UNESCO Global Geopark area. A questionnaire was used as a research instrument to collect data. The data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, t-test and One - Way ANOVA. The results of this research indicated that the respondents' level of overall participation in tourism management in Satun UNESCO Global Geopark was at a moderate level ($\bar{X} = 2.91$). The results of comparing the public participation in tourism management at Satun UNESCO Global Geopark, classified by personal factors indicated that the respondents with different age, average monthly income, roles in community, and knowledge level of Satun UNESCO Global Geopark had different participation in tourism management at Satun UNESCO Global Geopark with a statistical significance level of 0.05.

Keywords: participation, tourism management, Satun UNESCO Global Geopark

บทนำ

การมีส่วนร่วม เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้าไปทำกิจกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่การตัดสินใจ การปฏิบัติ การรับผลประโยชน์และการประเมินผล ซึ่งต้องอยู่บนพื้นฐานของการมีความรู้ มีอิสระทางความคิด และกระทำด้วยความสมัครใจ (โสภิตา ศรีนุ่น, 2558) ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างยิ่ง เห็นได้จากหมวดที่ 5 มาตรา 57 (1) กำหนดให้รัฐต้อง “อนุรักษ์ ฟื้นฟู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและจารีตประเพณีอันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ และจัดให้มีพื้นที่สาธารณะสำหรับกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชน ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้ใช้สิทธิและมีส่วนร่วมในการดำเนินการด้วย” หมวดที่ 6 (มาตรา 65) กำหนดให้ “รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน เพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่าง ๆ ให้สอดคล้องและบูรณาการกัน เพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันไปสู่เป้าหมายดังกล่าว การจัดทำ การกำหนดเป้าหมาย ระยะเวลาที่จะบรรลุเป้าหมาย และสาระที่พึงมีในยุทธศาสตร์ชาติให้เป็นไป

ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ ทั้งนี้ กฎหมายดังกล่าวต้องมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมและการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนทุกภาคส่วนอย่างทั่วถึงด้วย” (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560, 2560) นอกจากนี้กรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ได้เน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วนเช่นเดียวกัน

จังหวัดสตูล เป็นจังหวัดขนาดเล็ก มีรายได้ส่วนหนึ่งมาจากการท่องเที่ยว ซึ่งพื้นที่จังหวัดสตูลได้รับการประกาศจาก UNESCO ให้เป็นพื้นที่ “อุทยานธรณีโลก” หรือ UNESCO Global Geopark โดยมีพื้นที่ประมาณ 2,597 ตารางกิโลเมตร ครอบคลุม 4 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสตูล อำเภอลง อำเภอกงหรา และอำเภอละงู ประกอบด้วยแหล่งที่มีคุณค่าทางธรณีวิทยา ทั้งบนบก ในทะเล วิถีชุมชน ส่งผลให้ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว จังหวัดสตูลได้พยายามพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานธรณีสตูลให้มีความน่าสนใจแต่ยังคงเอกลักษณ์ตามธรรมชาติและวิถีชีวิตไว้ ซึ่งแผนพัฒนาจังหวัดสตูล ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2562 ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุทยานธรณีสตูลเพื่อรองรับการท่องเที่ยว โดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของ UNESCO ที่เน้นให้อุทยานธรณีมีการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมโดยประชาชน เพื่อประชาชน และการพัฒนาที่ยั่งยืน (จังหวัดสตูล, 2561: ออนไลน์) ซึ่งแต่ละปีหน่วยงานต่าง ๆ มีงบประมาณจำนวนมากในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ซึ่งในปีงบประมาณ 2564 จังหวัดสตูลได้ตั้งงบประมาณในการเสริมสร้างเศรษฐกิจและสร้างมูลค่าเพิ่มจากอุทยานธรณีโลก การท่องเที่ยว การเกษตรและการค้าสู่อาเซียนที่เติบโตอย่างยั่งยืน จำนวน 55 โครงการ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และอุทยานธรณีสตูล จำนวน 25 โครงการ เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า หน่วยงานต่าง ๆ สนับสนุนงบประมาณกับการพัฒนาอุทยานธรณีสตูลเป็นจำนวนมาก แต่จากการศึกษาและการทบทวนวรรณกรรม พบว่า การศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มีน้อยและจำกัด ดังนั้น เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัดสตูล จึงนำมาซึ่งการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างยั่งยืนต่อไป

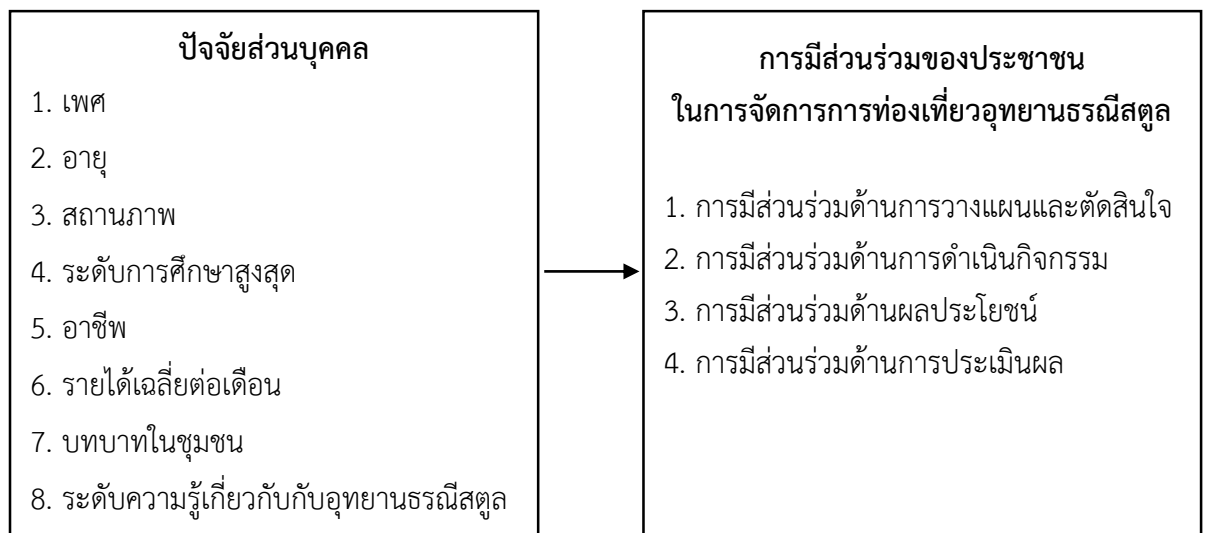
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล
2. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนที่อาศัยในพื้นที่เขตอุทยานธรณีสตูล จำนวน 112,830 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ ประชาชนที่อาศัยในพื้นที่เขตอุทยานธรณีสตูล จำนวน 400 คน ซึ่งคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Yamane (1973)
2. ขอบเขตด้านพื้นที่ คือ อำเภอที่อยู่ในเขตอุทยานธรณีสตูล จำนวน 4 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสตูล (เฉพาะตำบลเกาะสาหร่าย) อำเภอละงู อำเภอทุ่งหว้า และอำเภอมะนัง
3. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มุ่งศึกษาเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มีตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน บทบาทในชุมชน และระดับความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูล ตัวแปรตาม คือ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนและตัดสินใจ ด้านการดำเนินการ กิจกรรมด้านผลประโยชน์ และด้านการประเมินผล

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่ประชาชนเข้าไปมีบทบาทในกระบวนการต่าง ๆ ทั้งการมีส่วนร่วมด้านการวางแผน การตัดสินใจ การดำเนินกิจกรรม และการรับผลประโยชน์

ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่อาศัยในพื้นที่เขตอุทยานธรณีสตูล

การจัดการ หมายถึง กระบวนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบตามแบบแผน โครงสร้างและเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยผ่านกระบวนการตัดสินใจ การดำเนินงาน และการติดตามประเมินผล

อุทยานธรณีสตูล หมายถึง พื้นที่ของอำเภอที่อยู่ในเขตอุทยานธรณีสตูล จำนวน 4 อำเภอ ได้แก่ อำเภอทุ่งหว้า อำเภอมะนัง อำเภอละงู และอำเภอเมืองสตูล

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง มีผู้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมไว้อย่างหลากหลาย โดยวิศณุ หยกจินดา (2557) ให้นิยามการมีส่วนร่วมว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้าร่วมดำเนินงาน ทั้งร่วมในการตัดสินใจ ร่วมดำเนินการ ร่วมรับผลประโยชน์ และร่วมประเมินผล ในขณะที่ Kantola (2018) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในการวางแผนด้านการท่องเที่ยวของผู้ใช้บริการรีสอร์ทในประเทศฟินแลนด์ พบว่าสิ่งสำคัญของการมีส่วนร่วม คือ ต้องมีความชอบธรรมต่อทุกฝ่ายและผู้เข้าร่วมต้องมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว นั้น มีหลากหลาย ได้แก่ Lin (2017) ศึกษาการมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวทางตอนใต้ของประเทศจีน พบว่าประชาชนมีบทบาทในการร่วมกำหนดและดำเนินการตามแผนการท่องเที่ยว และความร่วมมือระหว่างเครือข่ายภาครัฐกับเอกชนจะส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในทุก ๆ ด้าน นอกจากนี้ สุธาทิพย์ เข็มน้อย (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกรณีศึกษา: ตลาดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม พบว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนตลาดบางหลวง อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลต่อการมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านระยะเวลาในการประกอบอาชีพ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมกับการมีปัจจัยสภาพแวดล้อมและความผูกพันต่อชุมชน พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเป็นความสัมพันธ์ในระดับน้อย และอรรณพ เกิดจันทร์ (2556) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยวท่องเที่ยวเชิงนิเวศป่าชายเลนคลองโคน จังหวัดสมุทรสงคราม โดยการเปรียบเทียบลักษณะประชากรศาสตร์ของ

ประชาชนท้องถิ่นกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า ปัจจัยด้านเพศ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และระยะเวลาการอาศัยอยู่ ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน ในขณะที่ อายุ อาชีพ และระดับการศึกษา ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ตามสัดส่วนประชากรแต่ละตำบล ใช้สูตรของ Yamane (1973) ซึ่งกำหนดค่าความผิดพลาดที่ยอมรับได้ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 และมีความคลาดเคลื่อนที่ .05 ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง
 N = ขนาดประชากร
 e = ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ โดยกำหนดให้มีค่า .05

นั่นคือ
$$n = \frac{112,830}{1 + 112,830(0.05)^2}$$

จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง = 398.58 หรือประมาณ 400 คน

2. แบบสอบถามในการวิจัย จะแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อความแบบเลือกตอบ (check list) จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน บทบาทในชุมชน และความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูล ตอนที่ 2 ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการวางแผนและตัดสินใจ 2) ด้านการดำเนินกิจกรรม 3) ด้านผลประโยชน์ และ 4) ด้านการประเมินผล โดยเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (1967) ตอนที่ 3 เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ตอนที่ 4 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล โดยเป็นแบบสอบถามชนิดปลายเปิด (open ended)

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสร้างแบบสอบถามและให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ตรวจสอบค่า

ความตรงของเนื้อหาด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) ได้ค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.87 ซึ่งมากกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหา จากนั้นได้นำแบบสอบถามที่ได้ไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มที่มีความใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 ชุด โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cornbach (1970) พบว่า ในภาพรวมเท่ากับ 0.901 ซึ่งถือว่ามีความเชื่อมั่นสูง สามารถใช้ได้

4. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์และประมวลผล ดังนี้ 1) วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ และการวิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ 2) วิเคราะห์ข้อมูลระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ใช้สถิติเชิงพรรณนาโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการทดสอบ จากนั้นนำคะแนนเฉลี่ยที่ได้มาแปลความหมายโดยเทียบกับเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2560) 3) วิเคราะห์และเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล โดยใช้สถิติ t-test เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปร 2 กลุ่ม แบบ Independent Sample และใช้ F-test (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปร 3 กลุ่มขึ้นไป และหากพบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะนำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการของ Scheffe

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 51.00 อายุ 31 – 40 ปี ร้อยละ 36.75 มีสถานภาพสมรส ร้อยละ 62.75 มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช. ร้อยละ 28.50 มีอาชีพข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจหรือพนักงานของรัฐ ร้อยละ 43.00 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท ร้อยละ 45.75 ไม่มีบทบาทในชุมชน ร้อยละ 56.00 และมีความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 68.25 ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล พบว่า ประชาชนมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.91$) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านผลประโยชน์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.63$) รองลงมา คือ ด้านการดำเนินกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.10$) ด้านการประเมินผล อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.46$) และด้านการวางแผนและตัดสินใจ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.45$) ตามลำดับ

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยาน
ธรณีสตูล

การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว อุทยานธรณีสตูล	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ การมีส่วนร่วม
1. การมีส่วนร่วมด้านผลประโยชน์	3.63	0.663	มาก
2. การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินกิจกรรม	3.10	0.687	ปานกลาง
3. การมีส่วนร่วมด้านการประเมินผล	2.46	0.713	น้อย
4. การมีส่วนร่วมด้านการวางแผนและตัดสินใจ	2.45	0.696	น้อย
รวม	2.91	0.487	ปานกลาง

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล
จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ รายได้เฉลี่ย
ต่อเดือน บทบาทในชุมชน และระดับความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูล โดยการทดสอบค่า t-test
และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่าง
ระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยาน
ธรณีสตูล จำแนกตามเพศ

การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว อุทยานธรณีสตูล	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig.
ชาย	2.92	0.506	0.396	.693
หญิง	2.90	0.468		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล
มีค่า Sig. เท่ากับ .693 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ประชาชนในพื้นที่อุทยานธรณีสตูลที่มีเพศ
แตกต่างกัน มีการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณี
สตุล จำแนกตามอายุ

การมีส่วนร่วมในการจัดการ การท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตุล	S.S.	Df	M.S.	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4.639	3	1.546	6.815	.000**
ภายในกลุ่ม	89.858	396	0.227		
รวม	94.497	399			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตุล มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ประชาชนในพื้นที่อุทยานธรณีสตุลที่มีอายุแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตุลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (multiple comparison) โดยใช้วิธีทดสอบของ Scheffe เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกัน

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุของประชาชนกับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตุล

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตุล				
อายุ	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	51-60 ปี
	(Mean = 2.80)	(Mean = 2.88)	(Mean = 2.99)	(Mean = 3.15)
21-30 ปี				
(Mean = 2.80)				
31-40 ปี	0.07927			
(Mean = 2.88)	(0.595)			
41-50 ปี	0.19159*	0.11233		
(Mean = 2.99)	(0.045)	(0.401)		
51-60 ปี	0.34939**	0.27012*	0.15780	
(Mean = 3.15)	(0.001)	(0.016)	(0.384)	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า ประชาชนที่มีอายุแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 จำนวน 3 คู่ ได้แก่ 1) ประชาชนที่มีอายุ 41–50 ปี มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มากกว่า อายุ 21–30 ปี 2) ประชาชนที่มีอายุ 51–60 ปี มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มากกว่า อายุ 21–30 ปี และ 3) ประชาชนที่มีอายุ 51–60 ปี มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มากกว่า อายุ 31–40 ปี

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล จำแนกตามสถานภาพ

การมีส่วนร่วมในการจัดการ การท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล	S.S.	df	M.S.	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.297	2	0.648	2.761	.064
ภายในกลุ่ม	93.200	397	0.235		
รวม	94.497	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มีค่า Sig. เท่ากับ .064 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ประชาชนในพื้นที่อุทยานธรณีสตูลที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด

การมีส่วนร่วมในการจัดการ การท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล	S.S.	df	M.S.	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.704	4	0.426	1.813	0.125
ภายในกลุ่ม	92.793	395	0.235		
รวม	94.497	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มีค่า Sig. เท่ากับ .125 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ประชาชนในพื้นที่อุทยานธรณีสตูลที่

มีระดับการศึกษาสูงสุดแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล จำแนกตามอาชีพ

การมีส่วนร่วมในการจัดการ การท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล	S.S.	df	M.S.	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.821	5	0.364	1.548	0.174
ภายในกลุ่ม	92.677	394	0.235		
รวม	94.497	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มีค่า Sig. เท่ากับ .174 ซึ่งมากกว่า .05 หมายความว่า ประชาชนในพื้นที่อุทยานธรณีสตูลที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

การมีส่วนร่วมในการจัดการ การท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล	S.S.	df	M.S.	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	3.542	2	1.771	7.730	0.001**
ภายในกลุ่ม	90.955	397	0.229		
รวม	94.497	399			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มีค่า Sig. เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า ประชาชนในพื้นที่อุทยานธรณีสตูลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (multiple comparison) โดยใช้วิธีทดสอบของ Scheffe เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกัน

ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของประชาชนกับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล			
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ไม่เกิน 10,000 บาท (Mean = 2.83)	10,001 – 20,000 บาท (Mean = 2.91)	มากกว่า 20,000 บาท (Mean = 3.11)
ไม่เกิน 10,000 บาท (Mean = 2.83)			
10,001 – 20,000 บาท (Mean = 2.91)	0.08242 (0.289)		
มากกว่า 20,000 บาท (Mean = 3.11)	0.28280** (0.001)	0.20038* (0.018)	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 จำนวน 2 คู่ ได้แก่ 1) ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มากกว่า 20,000 บาท มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มากกว่า ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาทและ 2) ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 20,000 บาท มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มากกว่า ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000–20,000 บาท

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล จำแนกตามบทบาทในชุมชน

การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล	Mean	S.D.	t	Sig.
มีบทบาทในชุมชน	3.01	0.462	3.684	0.000**
ไม่มีบทบาทในชุมชน	2.83	0.492		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 พบว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ประชาชนในพื้นที่อุทยานธรณีสตูลที่มีบทบาทในชุมชนแตกต่างกัน มีการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ตารางที่ 11 ผลการทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล จำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูล

การมีส่วนร่วมในการจัดการ การท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล	S.S.	df	M.S.	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	8.618	2	4.309	19.920	0.000**
ภายในกลุ่ม	85.879	395	0.216		
รวม	94.497	399			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตาราง 11 พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 หมายความว่า ประชาชนในพื้นที่อุทยานธรณีสตูลที่มีระดับความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (multiple comparison) โดยใช้วิธีทดสอบของ Scheffe เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกัน

ตารางที่ 12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างระดับความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลของประชาชนกับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล			
ระดับความรู้เกี่ยวกับ อุทยานธรณีสตูล	น้อย (Mean = 2.70)	ปานกลาง (Mean = 2.97)	มาก (Mean = 3.32)
น้อย (Mean = 2.70)			
ปานกลาง (Mean = 2.97)	0.27387** (0.000)		
มาก (Mean = 3.32)	0.62356** (0.000)	0.34969* (0.019)	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 12 พบว่า ประชาชนที่มีระดับความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลแตกต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 จำนวน 3 คู่ ได้แก่ 1) ประชาชนที่มีความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลในระดับปานกลาง มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มากกว่า ประชาชนที่มีความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลในระดับน้อย 2) ประชาชนที่มีความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลในระดับมาก มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มากกว่า ประชาชนที่มีความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลในระดับน้อย 3) ประชาชนที่มีความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลในระดับมาก มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล มากกว่า ประชาชนที่มีความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูลในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

งานวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล และศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วม ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านผลประโยชน์อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการดำเนินกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการประเมินผล และด้านการวางแผนและตัดสินใจอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของอานิสงค์ โอทาตะวงศ์ (2557) ที่พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทะเลบัวแดงในเขตเทศบาลตำบลเชียงแหว อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานีอยู่ในระดับน้อย โดยประชาชนคิดว่าการตัดสินใจเลือกโครงการและการประเมินผลเป็นเรื่อง

ของหน่วยงานที่ต้องตัดสินใจ ประชาชนจะมีส่วนร่วมในด้านการรับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างมาก ส่วนด้านการร่วมดำเนินกิจกรรมนั้นประชาชนยังคงมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ซึ่งส่วนใหญ่จะเข้าร่วมกิจกรรมในรูปแบบของการประชาสัมพันธ์หรือชักชวนผู้อื่นให้เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ ในขณะที่ปิยธิดา ปาลรังษี (2557) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวโดยชุมชน อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลางในทุกด้าน โดยประชาชนยังไม่เห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วม โดยเฉพาะด้านการวางแผนและตัดสินใจ ซึ่งเป็นกระบวนการที่สำคัญ แต่ประชาชนยังไม่มีศักยภาพในการเสนอความคิดเห็นหรือตัดสินใจในกระบวนการได้

การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล พบว่า ปัจจัยด้านอายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน บทบาทในชุมชน และระดับความรู้เกี่ยวกับอุทยานธรณีสตูล ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวัช วานิชย์วิรุฬห์ (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนแม่บทเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ซึ่งพบว่าประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมที่แตกต่างกัน และงานวิจัยของกุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว: กรณีศึกษาอำเภอ อินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี นอกจากนี้อานิสงค์ โอทาตะวงศ์ (2557) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทะเลบัวแดงในเขตเทศบาลตำบลเชียงแห อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทะเลบัวแดงอยู่ในระดับต่ำ และตัวแปร อาชีพ รายได้ ระยะทางไปยังทะเลบัวแดง สถานภาพในชุมชน การเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน การใช้ประโยชน์จากทะเลบัวแดง ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และความตระหนักเกี่ยวกับคุณค่าของแหล่งน้ำสาธารณะทะเลบัวแดง มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการท่องเที่ยวทะเลบัวแดง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้รูปแบบการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ในกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล ศึกษาการมีส่วนร่วมขององค์กรอื่น ๆ ในพื้นที่เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมและหาแนวทางการดำเนินงานที่จะได้รับความร่วมมือจากองค์กรต่าง ๆ ทุกภาคส่วนในชุมชนเพื่อพัฒนาชุมชนต่อไปและควรใช้ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลขั้นต้นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูล เพื่อเป็นแนวทางใน

การพัฒนาศักยภาพของชุมชนให้เป็นกลไกสำคัญในการจัดการการท่องเที่ยวอุทยานธรณีสตูลอย่างยั่งยืนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา. (2555). การมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว:

กรณีศึกษา อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต.

สาขาวิชาการจัดการทั่วไป บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

จังหวัดสตูล. (2561). แผนพัฒนาจังหวัดสตูล 5 ปี พ.ศ. 2561 – 2565 ฉบับทบทวนปี พ.ศ. 2564.

ค้นเมื่อ สิงหาคม 12, 2564, จาก <http://www.satun.go.th/news/detail/>

บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ปิยธิดา ปาลรังษี . (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการท่องเที่ยวโดย

ชุมชน อำเภอขนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. (2560). **ราชกิจจานุเบกษา** (เล่มที่ 134).

ตอนที่ 40 ก (6 เมษายน).

วิศณุ หยกจินดา. (2557). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน หมู่บ้านทุ่งกว้าง ตำบล

ทับไทร อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี. ชลบุรี: สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ การจัดการ

ภาครัฐและเอกชน วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุชาติพิทย์ เข็มน้อย. (2554). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

กรณีศึกษา: ตลาดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม. การค้นคว้าอิสระ

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุวัช วาณิชวิรุฬห์. (2561). ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนแม่บท

เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัด

นนทบุรี. **วารสารจันทร์เกษมสาร**, 25 (1), 31- 44.

โสภิตา ศรีนุ่น. (2558). **การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลตำบลเบตง**

อำเภอเบตง จังหวัดยะลา. สงขลา: สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน มหาวิทยาลัย

หาดใหญ่

- อรรรรณ เกิดจันทร์. (2556). การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศ ป่าชายเลนคลองโคน จังหวัดสมุทรสงคราม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อานิสงค์ โอทาทะวงศ์. (2557). การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
ทะเลบัวแดง ในเขตเทศบาลตำบลเชียงแหว อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี.
วารสารวิทยบริการ, 25 (1), 47- 53.
- Cronbach, J. (1970). **Essentials of psychological test** (5th ed.). New York:
Harper Collins.
- Kantola, S. (2018). Tourism report users' participation in planning: Testing the
public participation geographic information system method in Levi,
Finnish Lapland. **Tourism Management Perspectives**, 27 (2), 22-23.
- Likert, R. (1967). The method of constructing and attitude scale. In M. Fishbein, Ed.
Attitude theory and measurement (pp. 90-95). New York: Wiley & Son.
- Lin, D. (2017). Structured inter-network collaboration: Public participation in
tourism planning in southern China. **Tourism Management**, 63 (2), 315-328.
- Yamane, T. (1973). **Statistics: An introductory analysis** (3rd ed.). New York. Harper
and Row Publications.